

HAMLET.

Byť a či nebyť – kto mi odpovie;
čo šľachtí ducha viac: či trpne znášať
strely a šípy zlostnej Šťasteny,
či pozdvihnúť zbraň proti moru bied
a násilne ho zdolať? Umrieť, spať –
nič viac, a namýšľať si, že tým spánkom
sa končí srdca bôľ a stovky hrôz,
čo sú nám súdené; tak umrieť, spať –
či v tom je méta našich túžení?
Spať – azda snívať – to nás zaráža,
čo prisnúť sa nám môže v spánku smrti,
keď unikli sme svetským krútnavam.
A človek zaváha – tie obavy
nám predlžujú strasti života.
Veď kto by znášal bič a posmech čias,
bezprávie tyranov a spupnosť pyšných,
žihadlá ohrdnutej lásky, krivdu,
svojevôľu úradov a ústrky,
čo schopný od neschopných utrži,
keď poľahky je možné pokoj nájsť
jediným bodnutím; kto by sa vláčil
v pote tváre s bremenom života?
Len hrôza z toho, čo je po smrti,

z neznámych končín, odkiaľ nijaký
pútnik sa nevracia, nám marí vôľu
a káže radšej znášať známe zlá,
než uniknúť k tým, ktoré nepoznáme.
Tak svedomie z nás robí zbabelcov
a prirodzená ľudská rozhodnosť
chorobne bledne v tieni dohadov;
aj smelé, veľkolepé predsavzatia
vzápätí splasnú ako bublina
a nemožno ich činmi nazývať.
Lež dosť už! Krásna Ofélia,
aj moje hriechy spomeň v modlitbách.